

Sáros 1971-ben építészként végez a Műegyetemen. A világot tágabb horizonttal látja. Művészcsaládban nő fel: apja, Sáros András festőművész, bátyja, Sáros András Miklós grafikusművész. Felesége, Márta édesapja, Tenkács Tibor festő. Ő maga építész, fotóművész: és költő is, hisz alkotásaiban holisztikus szemlélete gyakran ölt lírai formát. Most itt együtt látom organikus karakterűnek például a Zsebbelgium vagy a Canyonewyork fotóit és építészeti urbanisztikai munkáit.

Még a 60-as években, az egyetem alatt Gerle János társaságában találkoztak Makovecz Imrével. Barátságuk máig meghatározó Sárosra. Hármában jegyzik azokat a Minimáltér kísérleteket és tovább, az építészetelméleti és szellemtudományos pályázatokat, melyek összessége a „magyar organikus építészet fontos és legendás tette és manifesztuma volt.” (1974, 75) Az emberi lélek és test téri modellezése költői vízió és a nemzetközi body arttal versengő – azt megelőző – képzőművészeti kísérlet volt. Amit Sáros fotói őriztek meg nekünk és a jövőnek. Bár e munka képzőművészeti pozíciója nem közismert, de ez az esemény indította el az „épületek mint lények” gondolatot, ami hatással volt az antropomorf és organikus magyar építészetre. Elindultak a Visegrádi táborok, majd a Kós Károly Egyesülés. A mozgalmon belül 1991-ben ő és felesége megalapították a Sáros és Társa Építészirodát, rendre fogadták a Kós Károly Vándoriskola hallgatóit. Az évek során 37 vándort fogadtak egy-egy szemeszterre – később akár munkatársuknak is. 2023-as Építészeti Múzeum-pályázatukkal kollégáival és Ferenczy-Kovács Attilával együtt tisztelegtek Makovecz Imre emléke előtt is.

Sáros 1996-2006 között szülővárosa, Jászberény főépítésze, majd Fóton tölti be ezt a pozíciót, ami nem üres cím. Sáros urbanisztikai munkája megjelenik itt és akár Vác városarculatában is. 2012-2016 között a Lechner és Hauszmann által 1902-ben alapított Magyar Építőművészek Szövetségének elnöke, illetve 2012-től a Makovecz Imre Alapítvány kuratóriumi tagja, 2019-től a Szent István Egyetem címzetes egyetemi tanára. 2008-ban Ybl-díjas, 2025-ben Erdemes Művész. A tavalyi kései díj jelzi a környezetet, mely szakmai kalitkába zártan mérlegel, nem igazán képes a Sáros-pálya képzőművészeti, építészeti és fotóművészeti teljesítményét egybelátni, azt összegezve értékelni. Szerdahelyi Júlia kurátori megközelítése most ezt a hiátust is korrigálja, köszönet neki, Halász Gabi grafikusnak és a Múcsarnok többi munkatársának.

Szegő György